

[Marianne Bentsen-Pedersen]

forslag, SF har fremsat om kønskvotering, kunne være meget aktuelt.

Der er fortsat procentuelt flere fra de bedre stillede lag end fra arbejderklassen, der kommer under uddannelse. Højere funktionærer og større selvstændige erhvervsdrivendes børns andel er steget med 13 procentpoints, hvorimod det samme tal for arbejderbørn kun er 4½ procentpoints. Uligheden er altså blevet mere ulige, men på et højere niveau. Delingen sker allerede i folkeskolens overbygning, hvor man har niveaudelingen på fagene. Der sker næsten ingen ekstra social deling ved overgangen mellem folkeskolen og gymnasiet. Det betyder bl.a., at der bliver mest uddannelse til de mennesker, der har haft det bedste uddannelsesforløb gennem folkeskolen. Det burde måske være omvendt, hvis vi skulle have uddannelsesmæssig lighed her i landet, idet de, der har haft en dårlig folkeskolegang, egentlig har mere behov for uddannelse bagefter.

Vi kan også konstatere, at der er en sammenhæng mellem høj uddannelse og bedre levevilkår. Det vil altså sige, at skal vi satse på mere lighed, hvad angår levevilkår, må vi også give mere uddannelse til de svageste.

Der er også i nogen grad sammenhæng mellem magt og højere uddannelse. Det betyder ikke nødvendigvis, at af arbejderklassens børn er der flere procent, der skal være akademikere. Det er ikke i sig selv nogen lykke. Man kunne selvfølgelig tro, at når arbejderklassens børn bliver akademikere, så ville de indtage magtpositioner i samfundet og derigennem prøve at omforme samfundet til gavn for arbejderklassen. Det viser sig generelt set, at det ikke er tilfældet. Når arbejderklassens børn bliver akademikere – stadig væk generelt set – vil de overtage akademikernes normer og overtage fagets normer, og det vil sige, at de arbejder på akademikernes præmisser.

Det mener jeg betyder, at vi må uddanne arbejderklassens børn på alle niveauer. Vi må også uddanne dem til at være arbejdere. Det betyder, at vi må give dem kunnen og viden til selv at opstille alternativer til de magtpositioner, akademikerne indtager. Det betyder også, at hvis vi ikke sætter ind på uddannelserne, så får vi fortsat uligheder såvel med hensyn til magtpositioner som levevilkår.

Alice Faber (SF):

Jeg vil gerne komme med nogle socialpolitiske betragtninger vedrørende lavindkomstkommissionens betænkning. Inden vil jeg lige sige, at det undrer mig, at arbejdsministeren ikke har formået at præge redegørelsen mere på det kvindepolitiske område. Her var virkelig en lejlighed til at komme frem med nogle af de initiativer, som kunne fjerne nogle af de uretfærdigheder, arbejdsministeren har kæmpet imod i mange år. Er det da ligegyldigt, om det er en mand eller en kvinde, der er arbejdsminister, fru arbejdsminister?

Kommissionen påpeger de store lønforskelle, skævheden i adgangen til uddannelserne osv., som en del har været inde på. Det vil jeg ikke bruge tid på, men vi ved, hvad det betyder. Det bliver sagt hver dag fra denne talerstol og på mange møder rundt om i landet, ikke alene af socialistiske politikere.

At der også er en stor slagside med hensyn til, hvem der rammes af sygelighed og dødelighed, kommer ikke så ofte frem, men det gør det ikke mindre makabert. Klart siges det, at jo længere man kommer ned ad den sociale rangstige, jo ringere er man stillet helbredsmæssigt. At medlemmer af SiD har den største risiko for at dø tidligt, viser en gammel undersøgelse. At arbejdsvilkårene spiller ind med hensyn til den indflydelse, man har, ser vi også af erhvervs sammensætningen i dette ting.

Hvad gør så denne så populære regering for at rette op på disse grove uretfærdigheder? Hvad gør regeringen, og hvad vil regeringen gøre for disse nedslidte arbejdere, specielt kvinderne, dem, der daglig lider af træthed, af svien i øjnene, har hovedpine, kvalme, mavesmerter og hver dag bliver fyret i småbidder, som hr. Bent Hansen skriver i sit sammendrag af kommissionens beretning?

Regeringen har frejdt ladet dem forstå, at den ikke tror på deres sygdomme. Derfor må de betale den første sygedag selv. Sygdom ud over 2 år anser regeringen ikke for at være sygdom, specielt ikke, hvis de endnu ikke har fået pension tilkendt, vel vidende, hvor uretfærdigt pensionssystemet er opbygget. De syge ryger på bistandshjælp, fordi sygedagpengene standses. Rapporten viser også, hvem det er, der ikke er organiserede og derfor afhængige af det sociale system